

עצמים היכן מקטריכו ואלו עליו למה כן דלא סויסקי
עציר ועוד מה חני ריי גי מזכרים הו סס ומו מדי
למריכה לא הוה כנראה שבוו למלול דלא כמרגוס יונמן
דיוק :

אוי אלו ארץ י

אמנם הנשמה האצילית הזאת, נתקשרה בתקופת הימים עם
עבודה של חיים מעשיים ותמריים, מיי ארץ ממששים, ע
מלחמותיהם, עם כל הצללים שבהם, עם כל המחשבים ה
במתלכים של מלחמת החיים הקשה, רבת המכשולים, ומתוך כן
אורה, וכהה ויה והדרה, ומתוך המעוט הזה של זהר האורה הו
באו דרכי תעיה רבים, על החשבון של הבצרון המעשי, ו
הקרקעית והפוליטית, לבשו שמי השאיפה הקדושה המקורית
והגבו הולכים ונתקלים בנתיבותיה, חשבי פנים ובהולי מחשבו

ועל אדמת הקדש הזאת, מכון כל התקוות האציליות, שהנן
קשר אמרץ עם מקור חיינו העליונים, עם ההתעלות אל מרומי
והקדש אשר יבואו לנו יחד עם המשמרת האיתנה של כל
קדשנו אשר הם לנו למורשה מימי קדם, ממקור אור הקדש
של תורת אמת, תורת החיים, אשר בידנו נתלת עולמים, ממי
החיים, מזיו נשמת חי העולמים, אור ישראל וקדושו.

א על גבול קדש זה הגבו עתה סובלים כל כך מדרכי מכשלה
היסודות המקוריים, אשר לנשמתה של התחיה הלאמית, ו
הראשון של חבת ציון המעשית, בתעצומות קדשו.

ועל ידי המעטת האורה, אשר באה בעקב התחברותה המכר
נשמת התחיה אל התמריית והארציות, הגבו שרונים באפלה
בת, עד אשר גם התכן המעשי בעצמו סובל הוא נזראות.

ומתוך המועקה הגדולה, מתוך עצמת המכאוב של תירדה לפ
הנזראים, הגבו קרואים מבת-קול היוצאת מתרבות ציון ויר
אל התשובה, אל השיבה של התנועה קלה, עם כל ענפייה, אל מק
היותר ראשונה, אל הוד אצילותה ואל הדרת קדשה, והג
א ישראל נאם ד' אלי תשובה, ו"גדולה תשובה, שמביאה גאלה.
א. והנאמר, ו

ואם לא חסכם על כנסי כסרים פי' טרז סנאון מוים לוי ימכ זל כי סס סכ
מעשכו מי נטרז נולותיו וסורז וסחסלם כנולות מלטים לזון יזוע ו"ס נ
כעורכי וכמו סערס"י כססלים קפינל ק"ג ע"ס וכמוזס סניון קסג"ס כסן
לפי לכות מיכיו סיקרלו ססכס"ס ולכנס יכולים לסיוח כמדינס ססס א
סעוסין וכל לסס ליוס קענוח וסס סג"ס וסססרנ"י מיד וסססס"ס כנסק
כמו מעסס סנסכ ככ"ל :

והנה, מבחינת התהליך ההסטורי, אנו רואים שהמשבר בערכי הצינונות
ההכרה של זכותנו על הארץ התחיל דוקא לאחר שהגענו לירושלים. רוממות הר
בעקבות מלחמת 'ששת-הימים' שכבה מהרה, ואת מקומה תפסו הספקנות וחוס
בכל השייך לענינו הלאומי. מה שנעשה קודם לכן מתוך פשטות, ספונטניו
טבעית, נעשה לפרובלמטי ומוטל בספק, כל יסודות קיומנו עומדים בסימן שא
משתאים לאן נעלמו האידיאלים וההקרבה העצמית, כיצד נקלענו לשבר אידי
עמוק עד כדי 'פוסט-צינונות' מוצהרת ועד כדי 'תוכנית ההתנתקות' בימינו. מתוך
אנשים הנראים מכל תהליך הקץ-המגולה ובטוחים שרק בדרך נס תבוא
ושהתברר שכל תפיסתנו אח ערך המדינה היתה טעות מעיקרא.

זו התמונה הנראית למבטי מבחורן, לרואה רק את שטחיותם של המאורעו
שיודע שיש כאן תהליך צמיחה פנימי, ורק על-פיו קורא את המתרחש בה
שהתופעות החיצוניות של ההתנערות מהערכים הצינוניים על-יפי המטבע החילוני
- הן סימן למצב של בשלות פנימית לשאיפות קודש, ומתוך שאין שאיפה זו
בערכי הקודש של התחיה היא משליכה את הרעיונות החילוניים שכבר אינם מס
זו גובה שאיפתה.

מקור תנועתה הגדולה של האמה הישראלית, הוא, כמובן, מתוך תוכה של
האמה, בפנימי-פנימיותה, בגידיה ובאבריה ובעורקי חיה שלה בעצמה, בכללה
ובכל פרט מפרטיה. לא בשלילה, כמובן, מקורה, בבקשה "מקלט בטוח" בעל
הגנה משפטית מפני האנטישמיות, מפני הגזירות הדיכאונות "צרת הנהרות
וצרת היהודים", אלא בחפץ-חיה ותחיתה העצמי הפנימי החפשי של האמה,
"מתרפקת [היא] על דודה"¹⁴, מתגעגעת היא אל ביתה, אל נולתה, אל ארצה,
לא רק כדי להסתיר שם מחמת המציק, לברח מפני המכות, התמריית או
הרדינות, אלא בתפצה החיבי העצמי לשוב לארץ חיה, לאלקיה, לעצמיותה,
לחיות את חיה השחרים והפריאים החפשיים, חיה שלה, חיה האלהיים, עם
השאיפה לבנות בית המקדש¹⁵ יצאור והתגלתה תנועת ישוב-ארץ-ישראל
והבת-ציון שלנו. אלא, שמפני דכאות כחו הלאומי של ישראל בגולה לא היו
או, באותה תקופת ההתקומות, לאותן השאיפות, לאותה חבת-ציון, וישוב-
ארץ-ישראל, גורה לאמית, עצמית, כללית, אלא צורה פרטית, אישית
ותיידית, הצורה של האמונה וההכרה, התקנה והספץ והעגעועים העזים אשר
אל כלל כל אחד מישראל לבית המקדש, לגאולה, לארץ-ישראל. באו אחר-כך
ה"סרות-הטבעת"¹⁶ הגדולות, באו אחר-כך "ימי תרעס"¹⁷, חורו אלינו הרבה
מתנוקותינו הגדולים שנשבו לבין הגויים. גם שאר תנאי הזמן הכלליים של
התקופה המאחרת סייעו לנו, גם התארה להקנה את בלגיה¹⁸ בתעוררה כלב
צעירים בעלי געגועים ובעלי דמיון בתוכנו. כל הגורמים החיצונים האלה
וכדומה להם הועילו למכניס בתוכנו את הלאמיות הקדשה, שמשינה עמדו
והתגלמו אז בפוליטיקה האירופית, ולהטביע יותר ויותר את הצורה הלאמית
הכללית על פני שאיפותינו ועבודותינו הארצישראליות, לעשותן יותר ויותר
לשאיפות עם ועבודות-עם, לעורר את אותה האמונה וההכרה, אותם החפץ
והתקנה והעגעועים העזים אשר במעמקי לבבה של האמה כלה, של עם ישראל
בכללה, יותר ויותר, עד אשר עתה באמת עקר ההכרעה בעבודת-התחיה שלנו
הוא רק של אותה הצורה הלאמית הכללית, שבסתר קדשה של האמה נמצאה
בגניחה בגולה, אגל צורתה הגלויה הממשית מן הודך באה לידי גלוי, מתוך
דחיפות הגורמים החיצוניים והשפעותיהם. אמנם גם בצינונות גופא לא בשלה,
חלילה, בקשת "המקלט הבטוח" את געגועי-החיים הישראלים הפנימיים, והא
הארה בשול העצת אנגנדא¹⁹ ופרתום של ה"ארציים"²⁰, ואף הרצל, זה התינוק
הגדול, שישב אלינו מבין הגויים מלא הדר-תלומות ועו געגועים אדירים, ו
האישיות של הטבעת הצורה הלאמית הכללית צורת-עם על פני שאיפותינו
ועבודותינו, שבאמור גורמ-חורן גלותה, - אף הוא הרגיש, כמו באפן
אינסטינקטי, פי "השיבה אל הנהרות קודמת לשיבה אל מדינת היהודים"²¹,
פי "אין אמתנו אמה אלא באמתנה", וכי "אנו מפרים עצמתנו ההיסטורית
אך ורק באמונת אבותינו"²², ועם גדולם של חיינו הממשיים בארץ-ישראל,
ושל ענין ההסתדרות הכללית-ישראלית למקצועותיה השונים, - תלך הלאמיות
והתעצל בקרבנו, ותתאצרת, ותתנהג, תלך ותתלבש בנו לאמיתנו השבעית
המקורית, הקדשה הכללית והקדשה הפרטית תתלבדנה, הגדדים הפנימיים
והחיצוניים יתמזגו קראוי, תנועת התחיה שלנו תעלה את סדרגות ההתפתחות
שלה.

אין תורה * האמונה וה"א" ה"א" ה"א"